

IVANA NOVÁKOVÁ

SERAFÍNA A DRÁK

SERAFÍNA A DRAK

Ivana Nováková

1. vydání

vydáno v prosinci 2018 jako 81. publikace

vydal Pavel Kohout (www.kknihy.cz)

ISBN 978-80-7570-127-5 (epub)

ISBN 978-80-7570-128-2 (mobi)

ISBN 978-80-7570-129-9 (pdf)

OBSAH:

1. kapitola.....	5
2. kapitola.....	20
3. kapitola.....	39
4. kapitola.....	59
5. kapitola.....	76
6. kapitola.....	87
7. kapitola.....	112
8. kapitola.....	130
9. kapitola.....	159
10. kapitola.....	177
11. kapitola.....	196
12. kapitola.....	206
13. kapitola.....	219
14. kapitola.....	241
15. kapitola.....	253
16. kapitola.....	266
17. kapitola.....	285
18. kapitola.....	298
19. kapitola.....	321
20. kapitola.....	340
Doporučujeme.....	350

Pohled na draka, plujícího hlubokým blankytem, byl majestátní. Dlouhý, štíhlý krk shora chráněný trnovými výrůstky nesl trojúhelníkovou ještěří hlavu s obrovitou tlamou. Z dálky pochopitelně nebyla vidět dvojitá řada zubů ostrých jako střepy, pevně semknutých uvnitř. Ve sluneční záři se leskly šedozelené šupiny trupu. Kožovitá křídla máchala vzduchem s elegancí a zdánlivou lehkostí. Drápy na nohou měl napůl sevřené jakoby připravené uchvátit kořist. Těžiště vyvažoval ocas zakončený děsivými ostny.

Drak nedokázal chrlit oheň. Tato aktivita není technicky možná ani u magických bytostí, které se živí sacharidy, proteiny a uhlohydráty ve formě panen. Jedná se o výmysl lidových vypravěčů. Jenže když takové nestvůře zíráte tváří v tvář, je vám podobné pozitivní ujištění celkem k ničemu.

1. KAPITOLA

ZIMNÍ KRÁLOVNA

Když Elytrigie překročila práh, staré dřevo vzdychlo a obrazilo jasné zelenými lístečky.

„No nazdar,“ pomyslela si Serafína. Ze své pozice, hlubokého předklonu, viděla z mocné panovnice pouze rozkošné střevíčky a lem roucha. A ještě tu rašící přírodu.

Za dámou vstoupily do síně mohutné, vysoké mužské boty s okovanou špicí. V lehkém odstupu pro zvýšení napětí se v zorném poli objevily nohy podivné bytosti s jedním chlupatým chodidlem a kopytem na té druhé. Serafína rychle polkla žaludek. V životě se nesetkala s tvory, přesněji obludami nazývanými nižší víly. Taký se jí naskýtal první příležitost spatřit královnu, prý nejpůsobnější ženu na celém světě. Rozumně však usoudila, že nemusí splnit všechny osudové výzvy najednou, neboť za kulhavým napůl člověkem, napůl kozlem se dovnitř sunuly jakési ještěrcí tlapy podpírané zezadu silným ocasem jako obtloustlou holí.

Z toho důvodu upírala zrak způsobně do jasanových fošen podlahy i poté, co opět vzpřímená naslouchala vítacímu projevu knížete.

Luag, vládce lidí Soumračného kraje, byl přirozeně charismatický muž, vysoký a šlachovitý způsobem, který dával tušit, že by nebylo radno s ním vstupovat do křížku. Tmavé vlasy i vousy prokvetly šedinami v míře vyšší, než by odpovídalo věku. Oslavné formule pronášel hlasem jasným a uctivým. Ani náznakem se nezachvěl obavami, ačkoli nesnáze představovala už sama návštěva nejvyšší panovnice nad víly i lidmi v jeho domě.

„Přijímáme dary i pozdravy,“ přerušil jej netrpělivě královnin společník hlasem, který Serafině připomněl tmavý, hustý med. Odvážila se mžiknout očima na vznešenou vílu. Ověřila si předpoklad, že panovníci doprovází zdejší místodržící Armadal. Sice i s ním měla tu pochybnou čest prvního osobního setkání, ale bratři jí urozeného pána popsali dost přesně, takže netrpěla pochybnostmi.

Armadal se víc podobal lidem, avšak vílí podstatu nezapřel. Měl postavu urostlého třicetiletého muže, většinu kůže podobající se kůře olivovníku skrývalo honosné hedvábí a umně zpracované kožešiny, kučeravé tmavě hnědé vlasy také působily přirozeně. Pouze obličej měl protáhlý a tvar zdůrazňovala ještě křivka obočí. Směrem ke spánkům ubíhala divoce vzhůru, což působilo hodně démonicky.

Zrak sice zvedla na prchavou chvilku, ale i ta stačila, aby se nyní prala se skládankou znepokojivých obrazů. Královnina tvář byla souměrná a něžná jako kresba mrazu na skle. Bodejť, že člověka napadají slova jako led, sníh, zima. Panovnice měla vlasy jiskřivě bílé. Vypadalo to... zvláště. Zvěsti o kráse nesmírné vznikly nejspíš z obecně panujícího strachu a touhy zalíbit se vládkyni. A tvorové postávající v průvodu? Napůl lidé, napůl příšery s kůží jednou krytou šupinami, jindy hustým ochlupením, nebo napodobující kůru stromů.

„Královna dorazila na pravidelnou inspekci kraje a je zavalena povinnostmi. Přesto byla nucena všechny závazky odsunout stranou, aby s tebou, Luagu, projednala hrubá provinění, jichž se tvůj lid dopustil.“

Síní neproběhlo zašumění úžasu. Před mocnými nesmrtelnými nebylo radno projevovat jakékoli emoce a poskytovat jim záminku ke krutým postihům. I otcův hlas zněl nezúčastněně, když se zeptal, jakou chybu měl jasný pan Armadal na mysli.

„Před časem jste uspořádali velké oslavy a klaněli se vašim bohům. Pominu související otázky, kde jste na podobné hýření vzali jídlo, volný

čas a elán. Zdá se, že daně budeme muset zásadně navýšit v souladu s vašimi možnostmi. Ale o tom dnes nehodlám mluvit. Svým divokým třestím jste totiž způsobili pohromu pro celý náš svět. Všiml sis, ty ubohý člověče, co se od té doby objevuje na obloze?“

Tentokrát sebou Serafína vyděšeně trhla. Cože?

„Předpokládám, že hovoříte o drakovi, kterého jsme zahlédli před časem letět nad panstvím,“ ujistil se Luag stále přísně neutrálním tónem. „Naše oslavy Boha nejsou nikterak bouřlivé, jedná se o průvod městem, slavnostní obřad v chrámu a následnou hostinu. Zrušili jsme v souladu s vašimi rozkazy všechny ostatní slavnosti a zábavy. Domnívám se, že tato jediná povolená radost je nezbytná, aby lidé vydrželi celý rok usilovně pracovat a sloužit naší nejjasnější vládce. Mohl byste, prosím, objasnit, jak spolu tyto dvě záležitosti souvisí?“

„Zdalipak víš, kde se nachází pravá vlast všech draků?“ zeptala se královna tiše, jako když zvoní stříbrné zvonečky.

„Nikoli, paní.“

Pousmála se a Serafině přeběhl mráz po zádech. „Přece v lidské mysli, hlupáku. Někdo z vás uvolnil příšeru ze svého vědomí, ta se zhmotnila a nyní tyranizuje panství.“

Pod zjevnou nesmyslností pronesených slov se otrásl i železné sebeovládání vládce Soumračného kraje. Ztěžka si povzdechl a sotva znatelně zavrtěl hlavou. Ne, že by jej věčné šarády s intrikánskými vílami a tance na hranici únosnosti lidských možností těšily, ale dosud je poměrně bravurně zvládal. Nastal čas na prohru?

„Co poroučíš, nejjasnější královno?“ Hluboce se poklonil.

Kráska stříbřitých vlasů rozladěně mlaskla a Serafína k ní v tu chvíli pocítila naprostý odpor.

„Přiznáváš tedy bezvýhradnou vinu na této katastrofě?“ štěkla.

„To nemohu, nejjasnější královno. Nejsem si žádného zločinu vědom. Nikdo z lidí nevyvolal obludu o své vůli, s úmyslem škodit.“

„Výmluvy! Hněvám se!“ Královnin hlas náhle připomínal ledový severní víchr. „Příšera loví v mých lesích a působí velkou škodu. Jsem nucena nabídnout drakovi oběť, která jej snad na čas uchlácholí. A jelikož jsi neštěstí způsobil, požaduji úlitbu po tobě. O slunovratu přiveď na hrad svou dceru! Mimochodem ráda bych ji nyní osobně poznala.“

„Veličenstvo,“ namítl otec, „Serafína je útlá dívka. Navrhují pro draka připravit tučné kusy dobytka v množství, které jej zcela jistě uspokojí.“

„Zadrž!“ vykřikl Armadal a vykročil směrem k Luagovi. „Jak si dovoluješ odmítat splnit královnino přání? Která z přítomných žen je tvou dcerou?“ Otáčel hlavou a obhlížel shromážděné. „Nebo ji před námi ukrýváš?“ Na rtech se mu zavlínil úšklebek. „A nepokoušej se smlouvat! O oběti drakovi se handrkuješ jako nejubožejší trhovec. Pamatuj, že chodíš po tomto světě pouze z dobré vůle naší panovnice.“

Otec sklopil hlavu, ale hned se narovnal, v tváři opět neproniknutelný výraz. Kývl na hospodyni. Ta se otočila a natáhla k Serafíně ruku.

Dívce hučelo v uších, před očima se jí dělaly mžitky. V hrobovém tichu se nechala odvést ke knížeti. Nohy ji poslouchaly neochotně a vratce. Zastavila se před královnou, otci po levici.

Elytrigie si ji pozorně prohlédla. Sladce růžové rty zkřivil letmý úšklebek.

„Hm, máš pravdu, je kostnatá. Oblečená jako služebná. Skutečně jsem očekávala větší krasavici.“

Nápodobně, blesklo Serafině hlavou.

„Nedá se nic dělat,“ povzdechla si panovnice. „Jak jsem řekla, tak bude. O slunovratu očekávám tuto ženu na hradě v patřičně slavnostním oděvu. Sam dobře víš, jak se tobě a všem lidem povede, pokud se pokusíš mé přání nevyplnit. Poklekni! Odcházím.“

Svaly přítomných zareagovaly bez zásahu rozumu a všichni klesli k zemi. Elytrigie máchla stříbrem vyšíváním pláštěm a obrátila se k východu.

„Nudila jsem se!“ štěkla na Armadala, když procházela veřejemi. Listí pod jejíma nohama zčernalo a zkroutilo se, jako by je sežehl mráz.

Sotva síň opustili nesmrtelní, lidé se začali vytrácet bezhlučně jako stíny. Očima se vyhýbali jeden druhému. Mezi prvními odešel Luag ve společnosti správce a svých synů. Ani Serafinu nepovzbudil pohledem. Zpět na nohy jí musela pomoci hospodyně.

„Běž si po své práci,“ zamumlala Dolidh. „To ti pomůže.“

„Ale já... zahynu!“ pípla zděšená dívka.

Hospodyně se ošila. Staletí krvavých válek a problematického soužití s vílami rozložilo několik základních lidských vlastností, mimo jiné schopnost soucítit s trápením druhého. Stiskla dívce předloktí.

„Tvůj otec je nejlepším vladařem, jakého jsme kdy měli. On už něco vymyslí. Určitě,“ dodala nejistě.

To těžko, chtělo se Serafině nahlas křičet. Jak lze vymoci nějaká práva na bytostech prakticky nezranitelných, divoce bojovných, necitelných a naprosto postrádajících morálku? Trásla se a přemáhala slzy. To není pravda! Nemůže být. Zdálo se jí to. Probudí se zalitá potem ve své posteli. Ztěžka si povzdechla a na prsou jí zabolelo.

„Tak, to by stačilo,“ ztratila s ní Dolidh trpělivost. „Je potřeba nakrmit vepře. Běž jim odnést pomyje. Do slunovratu zbývá téměř měsíc času. Ono to nějak dopadne.“ Pokrčila rameny a obrátila se k odchodu.

Zbytek dne se Serafina pohybovala napůl v mlze. Stále nemohla uvěřit tragickému zvratu svého osudu. Otec pro ni neposlal, aby s ní promluvil. Bratry nepotkala. Vlastně se jí začali vyhýbat všichni. Sotva vstoupila do kuchyně, ženy umlkaly v hovoru a odvracely tváře. „Copak jsem nakažená morem?“ chtělo se jí křičet, ale zoufalství stále nedosahovalo takové hloubky, aby porušovala společenská pravidla tak hrubě.

Večeři, krajíc chleba, kus tvarohu a odvar z čekanky si odnesla do svého pokojíku. Ale sotva polkla první sousto, sevřel se jí žaludek a pocítila nutkání zvracet. Talíř i hrnek odsunula a v houstnoucím šeru seděla u stolu. Nevidoucí oči upírala na tmavnoucí oblohu. Ruce si nervózně mačkala v klíně.

Vílám se podařilo lidský rod téměř vyhubit. V dosažení tohoto cíle jim bránilo jediné – lidé uměli některé věci vyrobit lépe než ony. Nesmrtelným scházely schopnosti logické a tvůrčí mysli. Například uvařit pivo či vykvasit víno představovalo nesplnitelný problém. Serafina se ušklíbla. Lidé domestikovali všelijakou havěť. A víly si jako domácí zvířectvo chovaly člověka.

Vzpamatovala se za naprosté tmy. Na co čekala? Vstala a naučeným pohybem se natáhla pro zbytky, aby poklidila. A zarazila se. Celý život dřela jako nádenice. Ne, necítila proto hořkost. Všichni včetně otce museli ohýbat hřbet pro nesmrtelné vládce. Ale dnes večer si povolila náznak vzdoru.

Dívka nechala nádobí na stole a vyklouzla na chodbu. Běžně tiché sídlo umlklo ještě důkladněji. Až na chodbu druhého patra, kde měla komůrku, se nesl osamělý tlumený hovor, bezpochyby z knížecích komnat. Po špičkách tam zamířila. Dobrá, otec s ní odmítá mluvit, ale

ona potřebuje jeho útěchu a povzbuzení. Dosud se k dceři vždy choval hezky. Vážil si její práce stejně jako úsilí bratrů. Často od něj zaslechla vlídná slova, pochvalu. Vždy ji pozorně vyslechl, když potřebovala poradit či zatoužila splnit skromné přání. Nevyhověl jí pokaždé, ale to nebylo možné, to chápala.

Otec ji miloval! Věděla to. Na schodech nabyla jistoty, že se celý den straní z jediného důvodu. Vymýšlel, jak by nesmyslný a krutý příkaz obešel. Častokrát se mu přece něco takového podařilo. Pravda, nikdy se vládkyně nevyjádřila tak přesně. Ale on si s tím poradí.

Po špičkách, bez jediného zašramocení, se přikradla ke dveřím. Ano, poznala otcův hluboký hlas a rozrušený tón Ciarana, nejmilejšího bratra. Nečekaně světlovlasý a nezvládnutelně vášnivý mladík právě divoce bojoval za Serafinin život.

„Připadám si, že mluvím s dubem! Nemůžeš přece naši sestru obětovat! Bude ti chybět jako matka, utrápíš se. Navíc už tak máme málo žen. Serafina je zdravá a silná, může přivést na svět spoustu krásných dětí. Při Bohu Všemohoucím, bojuj za nás!“

Otec zněl unaveně, jak už po tisíci opakoval totéž: „Ciarane, jsi drzý. Nemám na vybranou a ty to víš. Celé dnešní představení sloužilo jako provokace. Jsem jediný vladař, na jehož území se dosud neválčí. Polední kraj je již dočista pustý. Pokud řádění Elytrigie někdo přežil, utekl pod naši ochranu. V Jitřních zemích teče v korytech řek lidská krev. Ano, se Serafinou zemře moje schopnost cítit radost a štěstí. Ale nemohu ohrozit lid, jemuž vládnu. Královna by rozpoutala pravá jatka a svým zrudám dovolila, aby se živily naším masem.“

„Pak si sama podřeže větve, na níž sedí! Už teď pro ni pracuje málo lidí. Například množství vína požadované Půlnočním dvorem vůbec nejsme schopni dodávat, protože v našem kraji neroste. Nemůže si to dovolit! Prostě nemůže!“

Serafině bušilo srdce tak hlasitě, že to snad muselo být slyšet i za zavřenými dveřmi.

„Ona nepoužívá rozum, synu. Mluvil jsem o tom soukromě s Armadalem. Ten to chápe. Však víš, že s ním je dohoda možná. Ale proti královně je bezmocný. Vždyť ona vraždí i své rodáky. A víly se nerodí tak snadno jako lidské děti.“

„Kdo by chtěl přivést potomky do takového světa?“ vykřikl nešťastný Ciaran.

„Tiše! Vidiš, sám si říkám, jaký jsem byl před lety hlupák.“

Zadržované slzy protrhly hráz a smáčely tváře. Zpět do pokoje doklopýtala poslepu. Nerozsvěcela, aby světlo pod dveřmi neprozradilo pohyb. Roztřesenými prsty uvolnila šněrování na šatech a svlékla se. Po hmatu hrabala v truhlici s oblečením. Vytáhla jelenicové kalhoty, které oblékala v zimě do lesa. I obyčejný úbor služky nosila raději než mužský oděv, ale nebylo zbylí. Nikdo se o ni nepostará, musí to zvládnout sama.

Dlužno dodat, k čemu je potom člověku rodina?

Jsem chorá, zhodnotila sama sebe jízlivě, když v slabé měsíční záři klopýtala úzkou pěšinou podél rybníka k lesu. Namísto povznesené radosti, jak snadno se jí podařilo uprchnout, ji tísnilo vědomí nesplněné povinnosti a výčitky, že sbalila pro vlastní potřebu celý bochník chleba a velký kus syra. No co, ušklíbla se, už otcí víckrát ujídat nebudu.

Načež ji opět přepadl záchvat tichého pláče při vzpomínce na hospodyní. Matku si Serafína nepamatovala. Osamělá žena panující nad kuchyní a spižírnu měla náruč vždy otevřenou pro trápení malého děvčátka. Vysvětlila dívce, sotva se věci začaly komplikovat, složité záležitosti mezi muži a ženami. Upozornila ji na mladého kováře i poněkud staršího, ale laskavého a vtipného knihkupce, kteří po ní

pokukovali. Serafině jejich pozornost lichotila, ale žádnému nevěnovala láskyplnou přízeň. Díky Bohu za to, uvažovala smutně. Aspoň nyní královnino nařízení nikomu nezlomí srdce.

Probudila se zpocená do jasného slunečního svitu. Vymotala se z teplého pláště a posadila se. Copak počasí také poslouchá krvelačné víly? Celé situaci by slušel úporný déšť, skučící poryvy větru, bijící hrom a divé záblesky nebeského ohně. No, romantiku si bude muset každý domyslet.

Vydala se k jihu. Jinam nemohla zamířit, protože na sever od sídla se zvedaly hory, kde stál mimo jiné hrad místodržícího Armadala. Aby zmátla případné pronásledovatele, vyšplhala se do lesnaté stráně nad obchodní cestou. Divokým ostružiním se prodrala zhruba do poloviny svahu a pokračovala po vrstevnici tak, aby stále držela směr rovnoběžný se silnicí.

Nešlapala ani slabou hodinku, když zaslechla od města dusot kopyt. A do háje! Bleskově se přikrčila pod nejbližším malinovým houštím. Po cestě projížděli tři jezdci. Předpokládala, že se jednalo o muže, kteří měli uprchlíci vystopovat a dovléct zpět. Podle plavé kštiny poznala Ciarana. Soucitný bratr jí do vzorce příliš nezapadal. Přemluvil jej otec, aby obecný zájem nadřadil nejvroucnějším citům? Nebo ho obloudil smyšlenou historkou, hlavně když nezbednou sestru přivede zpět?

Sotva zmizeli za zákrutem, začala šplhat výš mezi kmeny a křovinami.

Otcova země byla nejvíce osídlená ze všech ostatních, přesto ji tvořila podle všech objektivních měřítek divoká pustina. Ano, unikla pátračům, pokud vůbec měli dotyční v úmyslu ji chytat. Jenže už třetí den bloudila hustými lesy, prodírala se roštím, šplhala do kopců, aby nahoře zjistila, že pro vysoké stromy nevidí do dále. Nebyla schopna určit, kde se nachází. Snažila se putovat na jih, ale mnohokrát musela změnit směr.

Jednou zahlédla na palouku medvěda. Vyděsil dívku k smrti. Úlek ji zřejmě zachránil, a pak také z pekla štěstí, protože vanul příznivý vítr. Zkameněla hrůzou a zvíře její přítomnost nezjistilo. Pohnout se dokázala až dlouho poté, co chlupáč s bručením zmizel v podrostu.

Vyhledala si suché místo pod skalním převísem a zachumlala se do pláště. Následně začala přehodnocovat důsledky útěku. Octla se sama v divočině. Z chleba jí zbývala poslední kůrka. Mělo smysl budovat si přístřeší a poustevničit uprostřed lesa? Existence bez lidí, bez skrovných svátků, bez knih a vyprávění za zimních večerů pro ni představovalo živoření. Co vlastně svým počinem získala?

Sotva padla tma, dostala odpovědi.

Jako ve známé pohádce se mezi stromy objevilo světýlko. Musela se poměrně rychle rozhodnout, zda se odváží potáčet černým lesem k lidskému sídlu, nebo nabídku osudu velkoryse odmítne. Protože neznámý zcela jistě nebude pálit drahocenný vosk či olej celou noc. A sluneční světlo zhatí kouzlo navigačního paprsku. Rozhodnutí strávit zbytek života jako samotářka vzalo poměrně rychle zaslé, když jí kanula vyhlídka, že po dlouhých dnech pronese (a uslyší) lidskou řeč.

Prodírání lesní houštinou zabralo víc času a sil, než předpokládala, a světlo zhaslo dřív, než dosáhla cíle. V posledním vzepětí vůle pokračovala poslepu směrem, jehož správnost nedokázala ověřovat, načež se únavou sesypala do pichlavého jehličí a chrastí a rozplakala se.

Když na ni zaútočilo obrovské, chlupaté zvíře, vyděsila se a hlasitě zařvala. Schoulila se do klubíčka, zakryla hlavu rukama. Slyšela hlasité supění, cítila uslintanou tlamu blízko obličeje. Až poté tvor zaštěkal a pánovitý hlas zvolal: „Ticho! Drápe, k noze! Tak, a teď se ozvi, skřítku fňukálku, ať tě můžu lépe najít, upéct v peci a potom sníst.“

Nad vyděšenou Serafinou se rozhořela lampa a oslnila ji. Neznámému neviděla do tváře. Velký pes ji napjatě pozoroval, když se hrabala na nohy.

„To jsem blázen,“ mudroval hlubokým, zastřeným hlasem lesní tvor. „Předpokládám, že jsi knížecí dcerka Serafina, kterou hledá polovina země. Muži, kteří by měli teď, na konci jara usilovně pracovat na polích, se zdržují pátráním po jednom pískletu. Tak jdeme. A nedoufej, že zase utečeš. Dráp tě dohoní a rychle zapomene na dobré vychování, nebudu-li nablízku.“

Serafina šlapala poslušně před zarostlou, špinavou osobou zahalenou do notně odraného pláště s kapucí. Nedokázala určit, zda cítí zoufalství či úlevu. Přesně vzato ji zaplavily obě protichůdné emoce zároveň, a v obrovitánské míře. Celé tři dny se pokoušela vzdorovat osudu, aby nakonec zjistila, že pokora a poslušnost pro ni znamenaly víc než pochybná svoboda. Než doklopýtala k polorozpadlé chýši, nejvíc ji trápilo pomyšlení na veřejné zostuzení a pocit, že zklamala milujícího otce.

Ukázalo se, že neznámou osobou byla bylinkářka Borgach. V chatrči dala Serafině napít. Jídlo dívka odmítla. Nejen že nestihla za krátký čas své revolty opravdu pořádně vyhladovět. Především nebyla schopna požit sousto kvůli rostoucímu pocitu viny.

„Umíš vůbec mluvit?“ zajímala se Borgach.

„Ano,“ zamumlala uprchlice. Seděla na kusu rákosové rohože a uvažovala o vyhlídkách na zbytek života. Otec ji zavře do vězení, protože mu nedala na vybranou. Místo hrdosti si ponese na popraviště potupu. Propána, proč si při vybíhání z rodného domu nezlomila nohu?

„Z jakého důvodu jsi utekla?“

„Co chcete slyšet? Že jsem nezodpovědná, sobecká potvora, která dostala strach o svůj ubohý život a ohrozila spoustu nevinných lidí?“ Napadlo ji, že v důsledku tohoto rozsáhlého průšvihů bude snesitelnější za měsíc umřít, než poslouchat další a další roky nekonečné výčitky.

Stará žena s vráscitou kůží sežehlou sluncem a hustou kšticí nečesaných vlasů se posadila na houni naproti.

„Ne, to jsem slyšet nechtěla. Mohla bys mi podrobně vylíčit, jak probíhala návštěva naší velevážené panovnice v sídle tvého otce? Zprávy, které kolují mezi lidmi, jsou protichůdné a dost nesmyslné.“

Serafina unaveně trhla rameny. „Tak to jste nejspíš slyšela čistou pravdu.“

Borgach se upřímně rozesmála.

„Zнала jsem tvou matku, děvče. Byla to divoká kočka, veselá, plná života. Každému řekla na rovinu, co měla na srdci. Lidé soudili, že se k usedlému, vážnému Luagovi vůbec nehodí. Ale ti dva spolu byli naprosto, bezvýhradně šťastni. Doplnovali se, víš? Co jednomu přebývalo, daroval druhému. A v tobě jako kdyby se spojili. Jsi mírná i vášnivá, uctívá i drzá. Je to hezká směsice.“

Serafina vykulila oči. „Vy se na mě nezlobíte?“

„Proč bych měla? Vyděsila ses k smrti. Tvůj otec zřejmě nesebral dost odvahy, aby ti tu hrůzu pomohl nést. Nejspíš se obával, že bys jej viděla zlomeného. Muži a jejich hrdost! Pche. Napáchá většinou víc škody než užítku.“

„Královna povídala, že prý draci sídlí v lidské mysli. Že jsme toho tvora vytvořili sami.“

„Hm. Na tom něco bude. Psychika je opravdu nesmírně mocná. Jenže to, co v poslední době poletuje na nebi, nikomu z hlavy nevystřelilo. Ten drak je skutečná potvora z masa a kostí. Takže si spíš myslím, že královna vyčetla hezkou metaforu v knize, a poté ji použila proti nám.“

„Co mám teď dělat? Zostudila jsem tatínka. A,“ vzdychla, „nechce se mi umřít.“

„Těžká věc. Nějakou hanbou se nemusíš trápit. Žádná kaše se nejí tak horká, jak se uvaří. Soustřed' se spíš na potíže s drakem. Hrozí ti vážné nebezpečí, a vlastně nejen tobě. Zatroleně.“ Podrbala se ve vlasech. „Každopádně myslím, že jsi udělala dobře, když jsi utekla. Nechat se obětovat jako ovce? Copak to je osud hodný Luagovy dcery? Na druhou stranu nemůžeme poskytnout královně záminku k rozpoutání krvavých jatek.“

Žena překvapivě pružně vyskočila na nohy. Přešla v nevelkém příbytku k truhlici, otevřela ji a prohrábla uložené věci.

„Na, tady máš můj zimní plášť. Roztáhni si ho na rohoži, ať se ti lépe spí. Ráno moudřejší večera, už je stejně pozdě. Musím se nad celou věcí důkladně zamyslet.“

Serafina se probudila zvláště smířená s vyhlídkou na tragický konec. Stále cítila pálení na hrudi a smutek. Veškerý vzdor však vyprchal. Borgach připravovala venku na ohništi kaši a poslala dívku natrhat pár jahod na ochucení. Pak si sedly na zápraží.

„Víš, že jsem jednou navštívila sídlo místodržícího na Růžové hoře?“ pochlubila se nečekaně bylinkářka. „Doprovady. Byla jsem tehdy strašlivě nešťastná. Já pocházím z Polední země. Ve válce zahynula téměř celá moje rodina, otec, bratři, manžel. Já v té době nosila pod srdcem nový život a matka rozhodla, že spolu utečeme sem. Jenže nás královniny zrůdy pronásledovaly. Matku vážně zranili. Na cestě jsem nedokázala najít potřebné byliny a připravit léky. Scházely mi

čisté obvazy. Navíc jsme pořád prchaly a skrývaly se.“ Ztěžka si povzdechla. „Dorazila jsem do této krásné země dočista sama. Matka i můj novorozený synek zahynuli cestou. Cítila jsem tenkrát ukrutný žal a vztek a přestala si cenit života. Vypravila jsem se na Armadalův hrad. Vzala jsem s sebou pár nožů z nejušlechtilejší oceli a byla připravená několika příšerám pěkně zatopit, než mě stihnou zabít.“

Serafina napětím ani nedýchala.

„Zamířila jsem k horám, ale v průběhu putování jsem se najednou octla přímo uprostřed vílích zahrad. Myslím, že někde v pískovcových skalách na protější straně tohoto údolí je kouzelná brána. Když se upřímně toužíš dostat na hrad, přenese tě tam.“

„Ja-jak to dopadlo?“ vykoktala zděšená dívka.

„No, vidíš mě přece tady, takže dobře,“ zasmála se Borgach.

„Zabilas je?“

„Koho?“ Stařena mrkla. „Víš, potkala jsem tam pár podivných tvorů. Většinou si hleděli svého, vesměs měli plné ruce práce. A ze mne byli stejně vylekaní jako já z nich. Ti královně neslouží a lidi nevraždí. Dokonce na mě byli milí a ukázali mi pár kouzel s bylinkami. Jsou to napolovic zvířata, když je pozoruješ. Ovládají magii, ale jako by je tato schopnost připravila o část lidství. Vznešené víly tuto ztrátu zvládají o něco lépe, ale stejně jim není co závidět.“

„Včera jsi říkala, že i na mém potupném útěku by se dalo najít něco dobrého,“ nesměle zavedla Serafina řeč na problém, který ji trápil.

Bylinkářka lusкла prsty. „Ano. Rozhodni se sama, kterou cestu zvolíš. Královna si totiž vždy prosadí svou. Můžeš se vrátit domů a vyhovět jejímu přání. Jenže ji nelze uspokojit. Buď jak buď posléze vystupňuje

nátlak, aby rozpoutala válku. Nebo můžeš uprchnout, osobně tedy nevím přesně kam, a skrývat se.“

„Ohrozila bych tím životy všech lidí.“ Sklopila hlavu. „Především těch, které miluji.“

Borgach máchla rukou. „Hloupost. Události bys pouze urychlila. Královna nepáchá zlo kvůli tvé neposlušnosti. Násilí nepoužívá jako prostředek k dosažení cíle. Její mysl je chorá. Libuje si v prováděných krutostech. To je ohavné.“

Zadumaně se zahleděla na zubatý obzor.

„Já osobně bych ti ale radila třetí možnost, sejít do pískovcových skal a dostat se přímo do hradu. Nadběhnout osudu. Tím jej téměř vždy překvapíš. Kdo ví? Třeba najdeš pomoc na místech, kde bys ji čekala nejméně. Pamatuj, že Elytrigii nemá nikdo v oblibě. Ani její nesmrtelní poddaní. Kdyby svitla jediná, nepatrná naděje, jak ji zbavit nezměrné magické moci, či přímo zahubit, spojí se nebe s peklím, aby toho bylo dosaženo.“

2. KAPITOLA

HRAD NA RŮŽOVÉ HOŘE

Nad lesem se vyklenul další slunečný den. Ve vzduchu voněla pryskyřice a jehličí. Dívka bloudila členitým terénem. Šedivé skály tvořily útvary připomínající stavby bájných obrů. Téměř svislé stěny, tajuplné průrvy, stupně schodů zasypané loňským listím. Prolézala kamenným městem a naděje ji opouštěla.

Borgach tvrdila, že se k vilímu hradu dostala, protože si to přála. Jenže Serafina nedokázala v srdci vykutat dost usilovnou touhu. Vlastně by se nejraději ocitla tisíce mil odsud. Vzpomněla si na loňské léto a výpravu k mořskému pobřeží. Ano, tam by se jí líbilo žít. Rozhodla se však spáchat hrdinský čin. Možná spíš vrcholně hloupý pokus.

Který byl navíc zjevně odsouzen k nezdaru. Protáhla se úzkou štěrbinou, aby vykoukla opět do téhož lesa, kropenatého prasátky slunečního svitu. Nedá se nic dělat. Nad vlažnou snahou navštívit Armadalovo sídlo zlomila hůl a vyrazila na sever.

Hopsala ze svahu dolů, klouzala vrstvou spadaného jehličí, přelézala kameny, obcházela křoviny a dlaněmi maně hladila drsnou kůru stromů. Zdálo se jí, že les řídne, protože mezi skalisky prosvítalo víc světla. Zamířila přímo k další průrvě a...

Vykočila na volné prostranství, pokryté trávou hebkou jako hedvábí. Překvapeně se rozhlédla. Až se vylekala, když zjistila, že palouček končí dravou bystřinou a za ní se rozkládají nejúchvatnější terasové zahrady, jaké by si dokázala vysnit. V jejich středu se k blankytu vzpínaly stíhlé bílé věže a špičaté červené střechy paláců.

„Do háje,“ zamumlala a ruce se jí roztřáslly.

Nad pestře kvetoucími záhony v protějším svahu se třepotala křídla velkých motýlů, ale jiného živého tvora nespatriila. Rychle proudící voda hučela, v mírném vánku šepotalo listí a lehce se o sebe třely větve.

Serafina se ohlédla, aby v nejhorším případě dokázala najít cestu zpět. Magická brána se skrývala v loubí řídkého smíšeného lesíka, v němž nebylo ani památky po malebných pískovcových útvarech. Odevzdaně pokrčila rameny a zamířila vstříc neradostné budoucnosti.

Nedaleko místa, kde se nacházela, byla říčka překlenuta dřevěným můstkem bez zábradlí. Za ním dívka pokračovala po cestě vysypané pískem a skleněnými valounky. Ta se vinula krátce podél břehu, aby zabočila do svahu a poskakováním po občasných schůdcích mířila výš k hradu. Tyrkysové zeravy a nízké jalovce ji vroubily a vytvářely malebná zákoutí. Serafina minula dva sloupky s hlavicemi zdobenými kamennými květy a prošla tepanou branou do ornamentální zahrady. Podél zídky bujela levandule. Po pergolách se pnuly růže, přes kameny a okraje teras přetékały skalničky. Do trávníků se zakusovaly kaluže pozdních tulipánů a pěnišníky hýřily pestrými barvami. Magnólie vypadaly jako obří svatební kytice a půdu kropily závěsemi narůžovělých lístků.

Serafina kulila oči. Tak ohromnou plochu musela udržovat celá armáda zahradníků, ona však zatím nespatriila ani jediného tvora vyjma neopatrné veverky, která přeběhla po trávníku a rychle vyšplhala po kmeni jírovce nahoru. Za světlounce zelenými listky převísle břízy se mihla barevná křídla pohádkových motýlů. Nad záplavami květů bzučely včely.

V malém altánu se posadila na kamennou lavičku. Nepotřebovala si odpočinout, ale lákal ji výhled na proměnlivá zákoutí a pranic netěšilo pomýšlení na cíl cesty. Zaujala ji velká straka, pyšně vykračující po záhonku. Větrík si pohrával s větvemi keřů, shazoval okvětní plátky na písek pěšiny.

„Propánajána!“ vyjekla zděšeně. Uvědomila si bytost dokonale splývající s pozadím, která ji upřeně pozorovala z baldachýnu březových větví. Ihned vyskočila na nohy.

„Dobrý den,“ pozdravila zdvořile. Hlas se jí zachvěl jen nepatrně. Borgach přece tvrdila, že jí nižší víly neubližovaly. A tvor skutečně moc strachu nenaháněl. Vlastně nejvíc ze všeho připomínal zhruba desetiletého chlapce s velkýma oříškovýmá očima, rozčepýřenými žluto-hnědo-zelenými vlasy a kůží vzhledu třesňové kůry.

Pomalu vykročil směrem k ní, lehce se poklonil a odpověděl. Hlas měl měkký a melodický.

„Zabloudilas?“ zajímal se.

„Ne. Vypravila jsem se za vašim vládcem. Královna Elytrigie mi uložila úkol a já jsem jej přišla splnit.“

„Ach tak.“

„Promiňte,“ vzpomatovala se. „Jmenuji se Serafína.“

„Těší mě. Já jsem Lachaidh.“ A najednou se za jeho zády zvedl barevný oblak. Zírala na drobné víly s blanitými křídly všech odstínů duhy. Zdálky právě je považovala za obří motýly. Stvoření byla velká asi jako Serafinino předloktí. Drobné obličejíky se příčinlivě mračily, pestrá křídla zuřivě čeřila vzduch. Dívce se zdálo, že slyší bzučení rozezlených vos, až si všimla, že stvoření brebentí jedno přes druhé.

Chlapec jim podle všeho pozorně naslouchal, ale posléze rozvážně zavrtěl hlavou.

„Ano, máš pravdu, je to lidská žena, ale dosud nic nepoškodila, neutrhla jedinou květinu, nešlápla do záhonu. Zlobíš se zbytečně, Ros.“

„To je...“ vykoktala. „Vy pečujete o zahradu? Ach, přijměte můj neskonalý obdiv. Je nádherná! Nikdy jsem neviděla nic tak úžasného. Ty vyvážené tvary a kompozice všelijakých rostlin. Jste umělec. Vy všichni,“ dodala rychle, a ještě se uctivě uklonila.

Rozčilené hlásky umlkly. Víly jen zlehka mávaly křídly. Kolem těla se jim vlnily dlouhé lesklé vlasy vždy ve shodné barvě, jakou měly létací blány té které z nich.

„Děkuji. Jste velmi zdvořilá a pozorná. Mohu pro vás něco udělat?“ otázal se zahradník.

„Ehm, byla bych vám vděčná, kdybyste mi ukázal cestu do hradu a případně informoval pana místodržícího o mé přítomnosti na jeho území.“

Chlapec kývl. „Doprovodím vás.“ Otočil se a vykročil po cestě vzhůru. Serafína jej následovala a za zády cítila chvění vzduchu. Musíme tvořit malebný průvod, pomyslela si.

Prošli další brankou a octli se ve vnitřní zahradě s jezírkem pokrytým lekníny. Pěšina se rozvětvila a proplétala mezi ozdobně sestříhaným zimozelením a množstvím rozevlátých soch. Hoch však mířil přímo k hlavní bráně. Úpatí schodiště hlídali na obou stranách kamenní lvi, kteří ale otočili hlavou, když kolem nich Serafína prošla, a blýskli po návštěvnici zářivými očima.

Létající víly zůstaly venku. Serafína s průvodcem pokračovala do rozlehlé haly. Snažila se soustředit na nadcházející setkání a nerozptylovat se zíráním na luxus v paláci. V Luagově sídle bylo všechno zařízení přísně účelné. Pán domu neměl v oblibě ozdoby. Nebo mu spíš nezbyvaly prostředky na okrasné, postradatelné předměty. Zde se snažila bez záchvěvu závidi klouzat očima po mramorové dlažbě, křišťálových lustrech, bohatě zlacených reliéfech, křehkých

porcelánových vázách plných květin. Většinu z toho vyrobili lidé, přesto si podobné věci nemohli do vlastních domovů dovolit.

Stejně jako v zahradě, ani v paláci si nevšimla žádné víly, nicméně po zkušenostech s, ehm, „Větvičkou“, svým průvodcem, předpokládala, že kouzelní tvorové splývají s okolím a prohlížejí si ji z úkrytu.

Chlapec zamířil k vysokým proskleným dveřím na opačném konci dvorany. Ty se otevřely dřív, než uchopil kliku. Za nimi postával vytáhlý, hubený muž a beze slova se ukláněl. Oči měl celé černé, bez bělma. Když otevřel ústa a pronesl: „Uvedu vás k Jeho Jasnosti,“ všimla si Serafína řady špičatých zubů.

Větvička jenom kývl hlavou, otočil se a odcházel. Serafině se sevřelo srdce. Měla by sluhovi zopakovat důvod, proč přišla? Ále, čert to vem. S hořkosladkou úlevou si uvědomila, že svůj osud už nemůže zhoršit, ať udělá cokoliv. Zhluboka se nadechla a následovala chlapíka do obrovských dvoukřídlých dveří.

Vstoupili do knihovny. Serafína tlumeně vzdychla, když jí zrak zabloudil k úchvatným malbám na stropě vzdušné, světlé místnosti. Raději upnula pozornost na Armadala, který seděl v křesle za stolem zavaleným listinami.

Místodržící se překvapeně opřel do bohatě vyřezávaného opěradla. Serafína si všimla, že má opravdu krásné šedé oči orámované hustými řasami. I s podivně protáhlou tváří to byl velmi pohledný muž. Sluha k němu došel a cosi mu pošeptal do ucha. Armadal ho mávnutím ruky přerušil a vstal.

„Slečna Serafína? Vítejte v mém domě. Čemu vděčím za nečekanou návštěvu?“ Připadlo jí, že mu obličejem proběhl záblesk nevole. Obával se snad, že začne prosit o milost? Ale lidé přece dávno pochopili, že víly význam tohoto slova neznají.

Ošila se. „Přišla jsem splnit svou povinnost.“

Zarazil se. „Kníže Luag vás měl dopravit na Růžovou horu před slunovratem. To je zhruba za tři týdny.“

Po krku až k tvářím jí stoupala červeně. „Bojím se, abych nevyvedla nějakou hloupost. Tady mě můžete zavřít do vězení. Budeme mít všichni jistotu, že bude královnino přání vyslyšeno.“

„Co je to za přání?“ ozvalo se.

Serafina nadskočila. Vůbec si nevšimla, že v místnosti sedí další osoba. Na pohovce pod oknem zvedl hlavu od knihy světlovlasý mladík. Vypadal dočista jako člověk. Zírala na oči v barvě jantaru a narůžovělou pleť. Dobrá, zlaté lokny byly možná trochu hustší než obvykle. Možná měl na zádech pod košilí složená průsvitná křídla jako pilné zahradníkovy pomocnice. Nebo mu narostly blány mezi prsty na nohou. Kdo ví.

Odložil svazek, zvedl se.

„Seznamte se,“ pronesl tiše Armadal. „Princ Azdarchon, princezna Serafina.“

Trhla sebou znovu. Poprvé v životě ji někdo označil tímto titulem, ačkoliv ano, byla nevládnoucí členkou panovnického rodu. Ale princ Azdarchon? Při Bohu Milosrdném, snad to není syn strašlivé Elytrigie? Rozšířila oči úlekem, když si to uvědomila. Nastal konec lidstva!

„Mohla byste mi odpovědět? Nebo ty, Arme?“ zeptal se mladík podrážděně.

„To nejsou problémy, kterými by ses měl v této chvíli zatěžovat,“ odvětil Armadal falešně lehkavým tónem.

I kdyby byl princ nejlaskavějším člověkem na světě, jakože nemohl být, toto doporučení by ho naštvalo, pomyslela si Serafína. A mladíkovi pochopitelně zrudly tváře. Nasupil se.

„Co to má znamenat?!“ zvýšil hlas.

„Královna si přeje, abyste mě o slunovratu obětovali drakovi, prý jako trest za to, že jsme ho přivolali k životu,“ pronesla zřetelně. Armadal zalapal po dechu a zavrtěl hlavou. No co, uvažovala. Víckrát než jednou mě zabít nemůžou.

Zato Azdar kriticky přimhouřil oči. „Co to je za hloupost? Vždyť ta holka je jen kost a kůže! Není vůbec hezká.“

„Obávám se, že účelem nebylo nasytit draka,“ reagovala uštěpačně, „nýbrž ublížit otci. A to se královně podařilo bez ohledu na moje vystouplá žebra.“ Otočila se k místodržícímu. „Omlouvám se za komplikace, které jsem způsobila, ale nerada bych poškodila knížete nebo svůj lid. Můžete mi aspoň v tomto směru vyjít vstříc?“

Ztěžka si povzdechl. „Jistě, to já se musím ospravedlnit za nezdvořilé přijetí. Ještě jednou vás tu vítám. Bude pro mne potěšením nabídnout vám pohostinství.“

Promluvil k sluhovi: „Ihned připravte pro slečnu nejhezčí pokoje jižního křídla.“ Ten se beze slova uklonil a odkvačil.

„Provedl bych vás po paláci, ale pokud jste urazila celou cestu až sem pěšky, musíte být velmi unavená. Taog i Sorchá dokážou být velmi rychlí. Doprovodím vás do apartmánů. Služebná mezitím připraví lázeň. Později se s vámi velmi rádi setkáme u večeře.“

„Jistě,“ zabručel blondýn.

Serafina následovala Armadala více než překvapená dosavadním vývojem událostí.

„Královna není na hradě přítomna?“ zeptala se opatrně, když stoupali po schodech do patra.

„Ach, nikoli. Nikdy se tu dlouho nezdržuje. V Jitřním kraji se stále válčí, konflikt vyžaduje její trvalou přítomnost. Navštívila nás pouze krátce, aby vyřídila nezbytné státnické záležitosti.“ Hovořil vyrovnaným tónem jako otec. Jak to říkala Borgach? Panovnice má spoustu nepřátel?

Zavedl návštěvnici do pokojů, které jí na zbytek existence poskytl, a dvorně se rozloučil. Serafina si nebyla jistá, zda jí uhlazené chování krvelačných víl vyhovuje, nebo naopak leze na nervy jako donebevolající pokrytectví. Ale skutečně se cítila hodně unavená, takže filosofické disputace odložila na zítřek.

Na prahu ji přivítala Sorcha. Stejně jako Taog měla oči bez bělma, akorát jasně fialkové. Pramínky stejné barvy zdobily i její jinak šedě stříbřité vlasy.

Serafina dostala k dispozici salón zařízený rozkošným zlaceným nábytkem, pohovkou, několika křesílky a stolečky. Potěšeně přejela prstem hranu velkého psacího stolu u okna. Ložnici dominovala olbřímí kulatá postel ve výklenku s bohatě řasenými závěsy ze zlatého sametu. Nepřinesla si žádné šaty, které by bylo možno uložit do převlékárny, takže další místnost jen zběžně přelétla očima. Ale dočista konsternována zůstala v koupelně. Zírala na mramorovou nádrž zapuštěnou v podlaze, plnou vody s vonnou pěnou.

Sorcha začala princeznu svlékat a snažila se ji i vykoupat jako malé dítě. Jenže dívka byla zvyklá celý život tvrdě pracovat a svoje potřeby vždy obstarávat dost samostatně. Poděkovala služce a požádala o chvilku soukromí. Na víle bylo poznat, že se jí příkazy protiví, ale

poslušně sklopila hlavu a odkráčela se slovy, ať paní zavolá, až bude potřebovat pomoc.

Serafína vlezla do teplé vody. Vdechla vůni měsíčku, arniky a nějakého neznámého koření. Všimla si talíře s ovocem, přichystaného k pravé ruce. Od rána hladověla, při pohledu na potravu se jí sbíhaly sliny. Opatrně vložila do úst kousek jablka. V uších jí zazvonilo varování, aby nejedla nic, co nabízí víly. A co se může stát? Bude je muset na slovo poslouchat a pak ji zabijí? Zavřela oči a vychutnávala si nakyslou šťávu na jazyku a pomalu odplouvající bolest svalů.

Otevřeným oknem dovnitř vlétl vánek přinášející vůně ze zahrad. Nač se trápit zítřkem? Začala zpívat. Nic truchlivého, obyčejnou písničku o lásce a sladkých polibcích. Že je dosud neokusila a už to nestihne napravit? Propána, nikdy přece nemůžeme získat všechno!

Ležela by ve vaně navěky, ale odporně brzy se vrátila Sorcha a důrazně dívku upozornila, že musí z chladnoucí vody vylézt. Poté pokožku své paní natřela růžovým olejem a pomohla jí obléknout šaty, které poskytl pan Armadal.

Serafína se trochu vylekala. Sice tyrkysovou splývavou róbu neodmítla, ale nějak nedokázala vykoumat, jak místodržící získal za tak krátkou dobu oděv pro nečekanou návštěvu. Patří ty šaty královně Elytrigii? Otrásla se. Snad nikoli. Doufejme! Sorcha jí upravila složitý účes, ozdobený perlovou síťkou a množstvím květů. Na tmavých vlasech to vypadalo opravdu hezky. Před odchodem na večeři se prohlédla v zrcadle. Ano, byla hodně štíhlá a k tomu vysoká. Ale ať si nafoukaný hejsek říká, co chce, dnes jí to slušelo.

Taog čekal na chodbě a ten kousek do jídelny, která ležela na téměř patře jako její pokoje, ji galantně doprovodil. Snažila se kráčet důstojně, ale přesto zvědavě pozorovala každý podezřelý stín, zda se v něm neukrývají další obyvatelé hradu. Přece jenom se sídlo zdálo dosti pusté.

Vstoupila a zarazila se na prahu. Pánové stáli u okna a s pohledem upřeným na úchvatný západ slunce vedli vážný rozhovor. Kníže Luag v obdobné situaci rozhodně odmítal dceřinu společnost. Na rozdíl od něj se Armadal ihned usmál a spěchal jí vstříc.

„Jste oslnivá jako nejjasnější hvězda na obloze, má drahá.“

Nevěřila mu ani slovo, ale hezky se to poslouchalo. Uvedl ji ke stolu a osobně přisunul židli, když usedala. Nalil číši vína.

„Mohu poprosit o pramenitou vodu?“ požádala.

„Pro vás cokoliv, má krásná paní.“ Pokynul rukou. Tiše jako stín připlul Taog a postavil před ni karafu s průzračnou tekutinou. Poděkovala.

Zato prince její přítomnost žádným štěstím nenaplňovala. Posadil se společně s Armadalem, něco zahuhlal na pozdrav a pustil se do jídla. Serafína měla opravdu velký hlad, ale snažila se jíst co nejzpůsobněji. Věděla, že vznešené víly se o lidech vyjadřují hanlivě, když dojde na společenské chování. Ne že by na tomto aspektu momentálně záleželo, ale nechtěla zavdat Azdarovi důvod k uštěpačným poznámkám. Opatrně vkládala do úst kousky ulomeného pečiva, sousta masa a zeleniny. Vše zapíjela vydatnými doušky vody.

„Ochutnejte víno, je opravdu vynikající,“ doporučil jí Armadal. Zřejmě získal několik posledních lahví z Polední říše krátce předtím, než navěky zpusťla. Každému dle jeho zásluh.

„Děkuji, nechci. Obávám se, že by mi rychle stouplu do hlavy.“

„Věříte těm praštěným pomluvám, že víly nabízejí lidem jen očarované jídlo?“ ušklíbl se blondýn.

„A ne snad?“

Armadal se zasmál. „Máte mé slovo, že vás zde nabízené lahůdky k ničemu nezavazují. Mimochodem zvyk nabízet hostům potravu, aby se cítili povinováni vůči hostiteli, jsme převzali od vás, lidí.“

A dovedli jej k dokonalosti, pomyslela si.

„Překrásně zpíváte,“ změnil místodržící nečekaně téma.

Zakuckala se a zčervenala. „Omlouvám se. Nedomyslela jsem to otevřené okno.“

„Pochválil váš zpěv, a vy reagujete, jako by vás haněl!“ zvýšil hlas Azdar. „Co je to s vámi? Jak se zdá, lidé nejsou schopni ani normálního rozhovoru. A nás označují za intrikány!“

„Proto jste se nás rozhodli vyhubit? Máte rozhodně dobře nakročeno.“

Zrudl a přestal žvýkat, ačkoliv měl plnou pusu jídla.

„Jste neúnosně drzá,“ zasyčel vztekle, když se mu podařilo polknout. „Jak by se vám líbilo, kdyby...“

„Azdarchone!“ napomenul ho Armadal důrazně. „Tato situace je obtížná pro všechny. Zkus v sobě vyhledat lepší stránky své povahy.“

Serafina sklopila hlavu. Výtku platila stejnou měrou i pro ni. Místodržící se zatím choval vybraně a velkoryse. Neškodilo by projevit stejné vlastnosti na oplátku.

„Umím hrát na několik nástrojů. Mám hudbu opravdu ráda. Taky skládám písničky. Nic komplikovaného,“ dodala rychle. „Jenom popěvky.“

Armadal se překvapeně naklonil blíž. „Odpoledne jste zpívala svoje písně?“

Tváře měla jako pivoňka. „Některé, ano.“

„Zaznamenáváte je?“

Váhavě přikývla. „Popsala jsem už celý sešit.“

„Mohu je vidět? Tedy, rád bych si je opsal, pokud by vám to nevadilo.“

Ošila se. „Budete muset požádat otce. Nechala jsem všechny věci doma. Ale jsem si jistá, že vám vyhoví.“ Poplašeně zamrkala. Pronesená slova vyzněla hluchě a falešně. Za daných okolností se jejich význam neblaze posunul. Odsunula židli a zvedla se.

„Omluvte mne, prosím, ale jsem velmi unavená. Půjdu si lehnout. Děkuji za večeři. Ehm, také za vaši nesmírnou laskavost.“

Armadal i princ způsobně vstali. Místodržící pokynul Taogovi, aby Serafinu doprovodil.

„To není nutné,“ odmítla jeho služby. „Copak mi tady hrozí nějaké nebezpečí?“

Ach, marnost nad marnost. Zoufale se rozhlédla po přítomných. Ostudu už nepřizívovala žádnými dalšími slovy. Podkasala sukně a utekla do svých pokojů. Když je nejhůře, člověka zpravidla zachrání rozestlaná postel.

Ze salónu byl opojný výhled k jihu na terasy zahrad, zvlněnou krajinu pod horou a v dáli střechy rodného sídla. Až ji překvapilo, že byla schopna na město hledět bez návalu stesku a lítosti. Postávala u otevřeného okna a upíjela čaj. Měla za sebou první noc v domě nepřítelů. Spala špatně a budila se z děsivých snů. Ale snídani přichystala Fialka v soukromí a Serafína za to byla neskonale vděčná.

Právě si všimla jezdce na bílém koni, který uháněl od hradu k lesu na západě, když se ozvalo zaklepání. Otevřela dveře.

„Mohu vás pozvat na procházku? Rád bych vám provedl po domě.“ Armadal se zdvořile ukláněl. Oblečený byl ve volném temně zeleném hedvábném kabátci a barva oděvu příjemně zvýraznila krásu jeho obličeje.

„Bude mi nesmírným potěšením.“ Serafína se vzchopila k zářivému úsměvu. „Koukám,“ máchla rukou k oknu, „že prince jsem definitivně odradila. Mrzí mě to. Opravdu se vynasnažím chovat laskavěji.“

„Ach, tím se netrapte. Azdar má poněkud obtížný úděl.“

„To my všichni,“ skočila mu do řeči.

Pokýval hlavou. „Máte pravdu. Ráno jsme se trochu pohádali. Víceméně jsem jej žádal o totéž, co jste právě sama za sebe navrhla. Podle toho, jak se naštvál, soudím, že uznal mé stanovisko. Půjdeme?“

Přijala nabízené rámě.

„Pokusím se odsunout všechny svoje povinnosti, ale nemohu zaručit, že se vám budu moci věnovat stále,“ pronesl na úvod. „V tom případě se, prosím, zabavte, jakkoli vám bude příjemné. Vyjadřovala jste se velmi pochvalně o zahradách. Lachaidh vám bude kdykoli k dispozici.“

„Musí mít s tak rozsáhlými pozemky spoustu práce.“

Prekvapeně zvedl obočí. „Nikdy jsem o tom takto neuvažoval.“

Raději spolkla neuctivou poznámku. „Každopádně vaši nabídku přijímám. Abych se vyhnula nedorozumění, mohl byste mě upozornit na místa, kam mám zapovězený přístup?“

Zarazil se. „Teď právě mě žádné nenapadá. Pohybujte se svobodně, kdekoli budete chtít. Jen se možná vyhýbejte kuchyni. Náš kuchař je poměrně nedůtklivý, a vám jako člověku by rozhodně nelahodil jeho zjev, takže jej ve vlastním zájmu nezkoušejte potkat. Ale vaří opravdu výtečně. Budete-li mít na cokoli chuť, požádejte Sorchu.“

Navštívili obrazárnu ve druhém patře, v dlouhém sále s okny na sever, aby sluneční svit nepoškodil malbu. Místodržící hlasem podbarveným nepokrytou pýchou hovořil o jednotlivých plátnech. Pozorně naslouchala a nešetřila obdivem, ačkoliv jí vystavená díla připadla jedno jako druhé. Nic, co vytvořili lidé, nepůsobilo tak jednotvárně. A za skutečně osvěžující považovala právě ty obrazy, které víly ukořistily od smrtelníků.

Snažila se své mínění nedávat najevo, koneckonců měla dlouholetou praxi ve skrývání pocitů. Tím více ji Armadal překvapil, když se na konci prohlídky zastavil a pronesl: „Zdá se, že vás umění mých rodáků nijak významně neuchvátilo.“

Opět ji uvedl do rozpaků. „Snažila jsem se chovat zdvořile,“ zamumlala.

Netrpělivě máchl rukou. „Cením si toho. Nicméně vaše nešťastná situace může přinést i něco dobrého. Rozhodně neschvaluji vzájemné invectivy, jimiž se častujete s Azdarem, avšak já osobně bych byl nesmírně vděčný za upřímný názor.“

Zavrtěla hlavou. „To není prozíravý požadavek. Moje mínění nemusí být lichotivé. A navíc bude ryze osobní. Sto lidí, sto různých pohledů na věc.“

„Ano.“ Upřel na ni nádherné šedé oči. „Ale vinou našeho přístupu k smrtelníkům nemám možnost zjistit ani jeden. Naléhavě vás o něj žádám.“ Rozmáchlým gestem ukázal na galerii. „Nejsem hlupák. Já vím, která díla jsou ta nejlepší z celé sbírky. Proto jsem si dovolil včera

poprosit o vaše písně. Víly vládnou magii a žijí velmi dlouho. Myslím, že z těchto důvodů ztratily, pokud vůbec kdy měly, tvůrčí schopnosti. Naše hudba je nádherná, ale stále stejná. Na celém světě stavíme identické paláce. Zato lidé nevyrobí ani dvě láhve vína shodné chuti.“

Ošila se. „Nevím, zda tento jev lze považovat za výhodu.“

Pousmál se. „Sto myslících bytostí, sto názorů. Já se domnívám, že ano.“

Princ se z vyjížděky stále nevracel, takže poobědvali sami dva.

„Doporučoval bych, abyste se odpoledne prošla v zahradách. Od západu se blíží změna počasí, zítra bude nejspíš deštivo.“

Zabloudila očima ven. Stav věcí odhadl správně. Do včerejška hluboce blankytné nebe překryly lehké závoje vysokých mraků.

„Snažte se vyhýbat Rosi a její družině. Ona je poněkud zlomyslná. Ne že by vám chtěla vážně ublížit, ale její vtípky mi připadají poněkud neomalené. Sám se divím, že Lachaidh její přítomnost stále snáší.“

„Řekla bych, že je do Větvičky zamilovaná,“ plácla Serafina bez rozmyslu.

„Do Větvičky?“ podivil se. „Myslíte našeho zahradníka?“

„Ano. Omlouvám se. Když jsem ho viděla poprvé, pozoroval mě zpod loubí březových haluzí. Nějak mi k němu to slovo naskočilo dřív, než jsme se vzájemně představili.“

„Vidíte, přesně o tom jsem hovořil nahoře v obrazárně.“

Odpoledne se zvedl vítr a v zahradě chumelily bělavé okvětní plátky. Větvičku se suitou našla v závětrí východního svahu. U paty vodárny vyrýval cibulky odkvetlých tulipánů. Barevné víly posedávaly na zídce

terasy, cákaly se u fontánky, bzučely Větvíčkově kolem hlavy. Když se Serafína přiblížila, houfně se zvedly a utvořily letovou formaci.

„Mohl byste mě, prosím, provést zahradou a ukázat zdejší zajímavosti?“

Krátce zvedl hlavu, ale opět zabořil rýč do země a obrátil drn. Předklonil se a z hlíny vydlobával cibulky.

„Procházet se můžete sama,“ huhlal u toho. „Mám spoustu práce.“

O tom nebylo pochyb, jenže Serafína panovačně pohodila hlavou a napůl v žertu prohlásila: „Měl byste mi vyhovět, jsem princezna!“ To slovo se jí vážně zalíbilo.

Pochybovačně ji přeměřil. „Nevěřím vám. Včera jste dorazila na hrad oblečená jako pobuda, dnes tu couráte ve vypůjčených šatech.“

Rozesmála se. „Z tohoto úhlu pohledu máte naprostou pravdu. Tak já vám raději pomůžu.“ Klekla do záhonu. „Vy budete rýt a já vyhrabu cibulky. Půjde nám to rychleji.“

Překvapeně zamrkal, ale Serafína se zatvářila dost nesmlouvavě. Zabodl tedy rýč do hlíny a přišlápl ho. Chvilí pracovali mlčky. Dívka byla hbitá a zručná, zanedlouho měli záhon hotový a přesunuli se k druhému.

Létající víly je pozorovaly naprosto bezhlučně, jen se vznášely kousek nad jejich hlavami. Serafína netušila, která z nich je velitelka. Ale víla s temně rudými křídly a vlásky se držela nepatrně stranou a pozorovala Větvíčku s pevně sevřenými rty.

Serafína ji pozdravila a představila se. Červená víla zdvořilost opětovala.

„Ach, vy jste Ros! Tolik jsem o vás slyšela. Jste opravdu stejně krásná jako vaše jméno. Máte nádherně lesklé vlasy. Mohla bych si je pohladit?“ Lichotky totiž zbožňuje každý.

Víla divoce zamávala křídly, ale nastavila Serafině hlavu, aby dosáhla na lesklé prameny.

„Slyšel jsem vás včera zpívat,“ ozval se Větvička.

„Obávám se, že to na hradě každý,“ zamumlala provinile.

„Zpíváte moc hezky.“

„A máte krásné dlouhé prsty!“ vypískla Ros.

„Děkuji,“ pokračoval zahradník, „že jste mi pomohla. Provedl bych vás, ale blíží se déšť. Ještě musím vyrýt zbytek tulipánů a potom schovat nářadí.“

„Rozumím a souhlasím. Kdyby vám to nevadilo, ráda přiložím ruku k dílu. Jsem zvyklá hodně pracovat.“

Váhavě pokýval hlavou. „Mohla byste při tom něco zanotovat?“

Zasmála se. „Jistěže.“ Pokračovala v činnosti a do toho spustila jednu starou, vznešenou píseň. Ta patřila spíše do chrámu, Serafína však usoudila, pokud Bůh dlí na Růžové hoře, činí tak zde, v okouzlujícím parku.

Větvička se blaženě usmíval a oháněl rýčem. Víly poletovaly kolem, nebo si posedaly na zídku a klinkaly nohami. Slunce příjemně hřálo. Vítr ohýbal větve v korunách stromů, ale při zemi ztratil sílu.

Do naprosté idyly se ozval strašlivý řev.

Okřídlené víly vydaly protivný, vysoký pískot a v mžiku se ztratily. Větvičkovi skutečně upadlo zahradní náčiní z rukou. Popadl Serafinu za límec a táhl k nedalekému kamennému altánu. Vládl na tak drobnou bytost nečekaně velkou silou, avšak dívku víc překvapilo, když ji za látku na ramenou popadly dvě maličké víly a lehce poponesly ke stavbě.

„Schovej se,“ šeptl a zatlačil dívku do stínů pod stříšku.

„To je drak?“ zamumlala. Smutně přikývl.

„Loví víly?“

Zahradníkova tvář úplně zešedla. „Jednou jsem ho viděl chytit ovci. Dočista ji překousl vejpl.“ Otřásl se. „Krev stříkala úplně všude.“

Serafina nasucho polkla. Do šumění větru se ozýval hukot ohromných křídel a zuřivý řev. Po trávníku se přehnal stín, jak netvor přeletěl nad hradem.

„Jak je veliký?“

„Obrovský! Jako dům.“

Vzpomněla si, jak pozorovali impozantního tvora z velké dálky, a i v tom případě působil rozložitě. Kývla na znamení souhlasu. Opatrně se přesunula ke zdobenému zábradlí a vykoukla ven.

„Blázníš? Schovej se!“

„Chci ho vidět,“ zamumlala a pomalu vylezla z objektu ven.

Nad zahradou právě proplouvalo žlutozelené šupinaté břicho. Serafina viděla v mořských přístavech mohutné lodě a drak je hodně připomínal. Tiskla se ke sloupku pod stříškou. Netvor byl opravdu obří, jenže v tom případě, ehm, existuje určitá možnost jak jej vyloučit ze hry. Rozhlédla

se. Ještěr zabral kožovitými křídly a vznesl se výš. Jo, s takovou galérou jsou hbité otočky prakticky vyloučeny, uvažovala a vykročila na trávník.

Větvička zapištěl stejně kvílivým tónem jako jeho maličké přítelkyně a marně chňapl rukama po dívce. Ale ta už neohroženě pochodovala k úzkým schůdkům vedoucím mezi dvěma vysokými zídkami na horní terasu. Drak pohnul hlavou. Všiml si drobné postavičky a znovu vztekle zaburácel. Serafína se otrásla. Na zátylku jí vstávaly chloupky děsem, zároveň však nedokázala nebezpečí odolat. Krev jí klokotala mocnými a protichůdnými pocity strachu a bláznivé odvahy.

Ještěr se ve vzduchu rozmáchle obrátil a zaútočil. Křečovitě svírala sukni a potichu drmolila modlitby. Cítila masy vzduchu, které před sebou nestvůra hrnula. Stoupala po schodech vzhůru mechanicky jako loutka.

Načež se ozval náraz, rozlícený řev a na cestu kousek za Serafinou se vysypaly kameny. Zvedla hlavu přesně ve chvíli, kdy zhruba sedm stop nad ní secvakly ocelově pevné a jako břitva ostré tesáky.

„Těsně vedle!“ utrousila pohrdavě. Samozřejmě měla pravdu! Netvor s usilovným plácáním křídel zvedal mohutné tělo nad koruny stromů, aby znovu předvedl taneční otočku s elegancí a mrštností létajícího sudu. Než se mu to podařilo, přešla kousek volného prostranství a ukryla pod přístřešek nad vchodem do nejbližší hradní budovy.

S rukou na klíce se otočila. Drak se vznášel nad vodárenskou věží. Hadíma očima bez mrknutí zíral na svou oběť. Ta otevřela dveře a vstoupila dovnitř.

Draci možná sídlí v lidské mysli. Ale tento osvobozený exemplář sloužil v plném rozsahu pouze vilí královně.

3. KAPITOLA

NEJLEPŠÍ PŘÍTEL ČLOVĚKA

Místodržící její provokaci v zahradách nekomentoval, ale po chuti mu nebyla. Z toho důvodu vznešené víle raději nechodila moc na oči. Princ Azdarchon intenzivně prověřoval limity laskavosti a tolerance svého přítele. Od neblahé dračí návštěvy se nacházel prakticky stále ve stavu těžké opilosti.

Navíc začalo pršet a krajina se utápěla v kalných proudech deště.

Serafina se před celým světem ukrývala v knihovně. Pod malovaným stropem a mezi vysokánskými regály byla Armadalova posedlost lidskou kulturou ještě prokazatelnější než v obrazárně. Zatímco nahoře tvořila díla malovaná člověkem sotva pětinu, zde pocházela téměř každá druhá kniha od jejích rodáků.

Serafina nebyla nijak náruživá čtenářka, nicméně zbožňovala příběhy. Za zimních večerů, kdy se lidé sesedli v síni a začali vyprávět či zpívat, nedbala na únavu a odcházela na lože mezi posledními. Společnost jí nyní musely nahradit tištěné svazky.

Jen povšechně otevřela několik děl popisujících historii lidského a vílího soužití. Ačkoliv v rámci objektivitu vybírala pisatele z obou táborů, při líčení událostí se prakticky shodovali. Určitou míru viny na nekonečných staletích válek musely tedy nést obě strany. Navíc si uvědomila, že dosavadní rozkvět Soumračného kraje přímo závisel na osobě místodržícího Armadala. Ten jako jeden z nejstarších a nejvznešenějších příslušníků svého druhu přiznal lidem nečekaně mnoho práv a svobod. Své území víceméně chránil před krutou Elytrigií.

Hlavním předmětem jejího výzkumu však byli naprosto logicky draci. Prolistovala snad každou knihu, kterou o tématu našla. Došla zhruba k těmto poznatkům.

Draci jsou magické bytosti. Pozor, nikdy nechrlí oheň. Konec kladů.

Nelze je zabít způsobem, který hojně využívají pohádkoví hrdinové, a sice setnutím hlavy mečem. Ne že by tento postup byl Serafině co platný, i kdyby účinkoval. Nedokázala by useknout hlavu žádnému zvířeti, kupříkladu naprosto opilému králíkovi, který by bezvládně ležel na špalku. Kdyby hrozila smrt hladem, nepopravila by ani slepici.

Draky totiž vůbec není možné zabít. Chrání je jednak jejich kouzelná podstata, a potom také krunýř z šupin tvrdých jako křemen. Jakékoli zbraně od něj odskakují, aniž by tvora poranily.

Jsou nezničitelní, zuřiví, útoční a krvelační.

Unaveně zvedla oči od stránek. Spravedlnost neexistuje, tvrdil otec. Dobrá, ale musí být nespravedlnost až tak důkladná? Nemohla by pro jednou trošku zahálet? S povzdechem zavřela knihu a vstala. Zamířila k příslušné polici, aby ji uklidila na místo.

V hlubokém zadumání přejela prstem po řadě svazků. Zarazila se nad jedním hřbetem, vyvedeným v zeleném sametu. Kouzelná Kniha? Co to je za podivný nadpis? Ozdobné zlacení neladilo k ostatním vazbám, písmo se jevilo odbyté, formát jaksi nedovyvinutý. Zavrtěla hlavou a pokračovala v činnosti, kterou měla původně v úmyslu. Zasunula přečtenou knihu do řady.

Jen náhodou poté sklouzla očima zpět na zelenou individualistku.

„Cože?“ vydechla. Shrnuté poznatky o dracích? Nestálo tam před chvilkou něco úplně jiného? „Už blázním.“ Přesto ji vytáhla a otevřela.

Zatraceně! Zlostně zaklapla bělostné, tiskařskou černí nedotčené listy. Dobrá. Ještě mrkla na hřbet. Jo ahá. Kouzelná Kniha. Srandičky.

Chtěla ji vrátit na místo, ale zřejmě předmět špatně uchopila, protože jí vyklouzl z prstů, spadl na podlahu a rozevřel se na prázdných stránkách. Sklonila se. Na čistém papíře vytanula věta, jako kdyby ji psal neviditelný písař přímo před očima.

Zeptej se na něco.

„Na co?“

Cokoliv, co tě zajímá.

„Jsem blázen.“

Není to tak zlé. Zkus mi věřit. Jsem Kouzelná Kniha. Vím všechno. Zeptej se znovu, prosím. Prosím, prosím, prosím!

Serafína se nervózně zasmála. „Tak dobrá. Jak můžu porazit draka?“

Musíš získat přízeň prince Azdarchona.

Zalapala po dechu. „Při Bohu Všemohoucím, proč?“

On je jediný, kdo dokáže netvora přemoci.

Zatroleně. Podivná rada dávala smysl. Elytrigie je nejmocnější čarodějkou. Azdarchon jako její syn zvládá určitě víc než běžná kouzla.

„Jak to mám asi udělat, když je princ takový příšerný mamlas?“

Promiň, jsem sice vševědoucí, ale v této záležitosti přece tobě, krásné mladé dívce, radit nemusím, ne?

„Nelíbím se mu.“

A snažila ses ho zaujmout?

„Do háje! Na tohle nemám náladu!“ Zlostně zaklapla stránky. I kdyby byl Azdar poslední bytostí na světě, která by ji mohla zachránit, raději by umřela, než by začala usilovat o jeho náklonnost.

„Tak ti pěkně děkuju,“ zavrčela a neurvale knihu cpala zpátky. Ta se jí opět vysmekla z ruky. Upadla a otevřela se na zemi.

Vezmi mě s sebou! Vážně, nenechávej mě tady. Viš, jak se tady práší? Chrchly, chrchly. Hele, kolik jsi objevila jiných použitelných rad? Moc ne, co? Já to vím, protože tohle je JEDINÝ ZPŮSOB. Nezkoušej mi namluvit, že Luagova dcera vzdá boj před první překážkou. Ty se bojíš, co? Takového MAMLASE přece musíš zvládnout!

„Dost! Nebo si popíšeš všechny listy.“

Jako mávnutím kouzelného proutku se stránky opět vyčistily. Dřepla a uchopila svazek do dlaní. Opatrně se jí před očima začala objevovat písmena, tentokrát pečlivě vykroužená a místo diakritiky zdobená drobnými kvítky, srdíčky a hvězdičkami.

Ty jsi tak šikovná, krásná, inteligentní a krásná. Já ti věřím! Zvítězíš nad drakem a všichni budou zírat.

„Dobrá. Přemluvilaš mě. Opravdu se můžu zeptat na cokoliv?“

Jasan. Ale myslím, že teď bys měla hodit kostrou a zapracovat na plánu záchrany. Hluboký výstřih, vyhrnutá sukně, barva na řasách, milý úsměv, lichocení a projevy obdivu...

Serafina upovídanou kamarádku rychle zaklapla a zvedla se. Nejúmornější jsou entity, které mají vždycky pravdu.

Do jídelny vstupovala se zpožděním, což jí neplánovaně hrálo do karet. Pánové už seděli u stolu. Zvedli hlavy a zůstali zírat. Azdar dokonce nevěřicně zamrkal. Zářivě se usmála a popřála hezký večer. Armadal vstal, aby jí osobně pomohl usednout. Princ si přihnul z poháru.

„Měla jste hezký den, má drahá?“ zeptal se místodržící.

„Úchvatný. Přečetla jsem snad milion knih. Zbožňuji příběhy.“

„To je milé. Zítra se opět vyčásí, mohli bychom si vyjet do lesů na severu. Hory tam vytvářejí velmi malebné scenérie.“

„Moc ráda, děkuji. A co vy, dařilo se vám?“

Azdar dopil a posunkem vyzval sluhu, aby dolil víno. Oči se mu leskly, ale ještě nebyl úplně opilý. Následující věta ze Serafiny vylétla nezávisle na její vůli.

„Mohu nějak pomoci s vašimi starostmi?“ vyhrkla směrem k princovi.

Toho vyvedla z míry natolik, že odložil číši. „Proč se domníváte, že mě něco trápí?“

Trhla rameny a lovila zbytky sebejistoty. „Nevypadáte, že slavíte radostnou událost. Lidé se většinou v alkoholu snaží utopit žal, ačkoli o tom je známo, že je výborný plavec.“

„Dobrá. A co vás vede k názoru, že jste vůbec schopná se vypořádat s mými problémy?“ zavrčel našťavaně.

„Často pomáhá, když se člověk svěří druhému. Uleví se mu, získá od záležitosti odstup. Mám dvě uši. Jsem připravena vás vyslechnout.“

Naprosto konsternovaně zamrkal. Ale stejně se ušklíbl. „Co já vím, jste v mnohem horší situaci než já. Nehrajte si na spasitelku.“

Serafina se opět vlídně usmála. „Všechno je otázkou přístupu a pohledu na věc. Vy mi pomoci nemůžete. Jenže pokud jsou vaše potíže výrazně menší, společnými silami je zvládneme.“

Armadal se zakuckal a pobaveně na dívku mrkl. „Zaspíváte nám? Můj úděl byste tím rozhodně vylepšila.“

Ani netušil, jak opovážlivá byla jeho prosba. Serafina samozřejmě provozovala své umění při obřadech v chrámu a také si často prozpěvovala při práci. Avšak podobné předvádění v uzavřené společnosti bylo knížeti Luagovi zatraceně proti srsti. Měl velmi vyhraněný názor na komedianty. Ještě předchozího dne by žádost rázně odmítla.

„Ehm, když říkáte.“ Ošila se. Azdar opět nesl sklenici ke rtům. Pod jejím upřeným pohledem mu klesla ruka. „A vám nebude moje produkce vadit?“ zeptala se pro jistotu.

„Ne,“ zabručel.

„V tom případě byste si mohl zvolit, zda by vaší náladě lépe vyhovovala smutná či veselá píseň.“

„Rád bych slyšel něco, co jste sama složila,“ nedal se odstrčit Armadal.

„V pořádku. I tak má princ na výběr.“

„To je jedno.“ Máchl unaveně rukou. „Uvidíme, co lépe zabere.“

Zvolila skladbu o vězni, který zoufale očekává první jitřní paprsek v okně cely, přestože ohlásí den popravy. Možná nevybrala nejvhodnější kus, ale melodie se jí opravdu povedla.

„To je Eóganova báseň!“ zvolal překvapený Armadal, když skončila.

„Ano. Moc se mi líbí, i když je velmi smutná.“

„Složila jste i nějaké vlastní texty?“ zajímal se princ. „Třeba trochu veselejší?“

„Rozhodně nejsou tak zdařilé.“

Armadal námitku velkoryse odmávl. „Nikdo neobstojí ve srovnání s velkým poetou.“

Následujícího dne se probudila v zajetí protichůdnými pocity. Do pokoje svítilo slunce, takže i předpověď počasí vyšla. Posadila se na posteli a rychle svlékla úplně propocenou košili.

Už dlouho se nebavila tak dobře jako včera večer. Lehce povzbuzená vínem dokonce přiměla Aze, aby zazpíval nějakou vílí odrhovačku. Když opakoval refrén, stříhla si s ním druhý hlas. Armadal byl svým rezervovaným způsobem nadšen.

Jenže poté celou noc bojovala s drakem. Ten sen ji dusil tak, že se stále nedokázala zhluboka nadechnout. Ona totiž prohrála. Probudila se ve chvíli, kdy nestvůra secvakla čelisti.

Na stolku ležela Kouzelná Kniha.

„Nemám dost času,“ poznamenala Serafína hlasem, který zněl hluše a beznadějně i jí samotné.

Odvlekla se do koupelny, aby provedla ranní toaletu. Když vylezla, vyřídila jí Sorchu Armadalovy omluvy. Musel náhle odcestovat a zrušil proto plánovanou vyjížďku. Ale princ by si pokládal za čest, kdyby s ním posnídala v letní jídelně. Což jak se ukázalo, byla tatáž místnost, v níž se účastnila hostin celou dobu svého pobytu zde.

Neměla dvakrát náladu na konverzaci s následníkem trůnu, jenže slunovrat se blížil. Oblékla si splývavé světlé šaty, které lichotily postavě. Vlasy jí služka splekla ve volné copy, které zkrášlila květinami. Člověk se nad vilí posedlost zdobností prostě musel povznést.

Azdar stál u okna a popíjel čaj. Když vstoupila, otočil se a zaskočilo mu.

„Na vás se věru vyplatilo počkat,“ vydechl.

Hm, že by měla dobře našlápnuto? Teď hlavně držet glanc a směr. S úsměvem pozdravila a posadila se k prostřenému stolu. Princova dvornost se neduživě potácela ve stínu té Armadalovy. Ani jej nenapadlo přiskočit a přisunout Serafině židli. Nevadí. Stačilo, že prohodil několik zdvořilých frází o počasí a nabídl džem ze švestek a ořechů.

„Bylo by příliš troufalé, kdybych se zeptala na důvod, proč musel hradní pán odcestovat?“ otevřela rozhovor.

„Přesně to nevím ani já sám. Arm mě drží od svých státnických pletich co nejdál. Ne že bych se mu divil. Obdržel poselství od vašeho otce. Vsadil bych svoje oblíbené boty, že se týkalo vás.“

Rychle stiskla jednu ruku v druhé, aby zabránila třesavce. „Ať se děje, co chce, vlastně už to není moje starost.“

Preměřil ji jantarovýma očima. „Jste obdivuhodně klidná.“

Pokrčila rameny. „Asi si dostatečně nepřipouštím vážnost situace. Život je smrtící záležitost a kdo by chtěl na světě překážet věčně? Chci říct, že od okamžiku narození člověku visí nad hlavou připomínka konce.“ Zarazila zmatené blábolení a zčervenala.

Chvíli seděl bez pohnutí. Pak se zvedl a přistoupil blíž. Vzal její dlaň do své. Měl teplou, hebkou kůži a zvláštěně voněl. Serafína jednou ochutnala vzácný nápoj z dalekých krajín a nyní ucítila závan onoho likéru. Taky jí připomněl pryskyřici a vzduch na počátku zimy, se stopou prvních mrazíků a kouře. A ano, do nosu jí vlétl silný kovový zápach magie.

Oči měl temné jako med lesních včel.

„Kdyby vám zbývalo posledních pár dní života, co byste chtěla podniknout?“

Rychle zamrkala, aby zaplašila velmi neslušné přání. „Já... já nevím. Pobývám tu v přepychu a zahálce. Mám všechno, co si jen dívka může vysnít. Bylo by něco, co byste rád dělal vy?“

Lehce stiskl ruku a přimhouřil oči. „Myslíte... s vámi?“

Už zase jí stoupal ruměnek do tváří. „Jsem příliš nezkušená, takže mě oslníte a zmatete snadno. Ano, potěšilo by mě, kdyby mi hezký muž skládal poklony.“

Neskrýval údiv. „Já se vám líbím?“

Serafína kdysi jela na káře, kterou táhl splašený kůň. Teď se cítila dost obdobně. „Jste přeci vznešená víla. Podle všech měřítek musíte být sličný.“

„Kličkujete, abyste mi nemusela odpovědět.“

Zlehka se vymanila z jeho sevření. „Právě proto byste měl změnit téma. Ráda se procházím. Chtěla bych vidět širší okolí sídla, nejen zahrady.“

V očích se mu zablesklo a sevřel rty. Serafína zachovala ledový klid. Jestli doufal v tak snadný úlovek, bude muset svůj šarm uplatnit jinde.

Asi si to uvědomil, protože opět vyjasnil líc. „Bude mi nesmírnou ctí vás doprovodit.“

Takže vyrazili. Prošli halou a sestupovali po schodišti kolem zvědavých kamenných lvů do vnitřní zahrady.

„Jsou to živá zakletá zvířata nebo očarované sochy?“ zašeptala, když je míjeli.

„Můžete klidně mluvit nahlas. Jsou z mramoru a mají za úkol hlídat vchod před nezvanými návštěvníky. Vaše poznámky je za žádných okolností nemohou urazit.“

Kráčeli pěšinou podél jezírka zarostlého lekníny a vodními hyacinty. Pod nohama skřípal třpytivý písek, buxus vydechoval lehkou vůni koření. Mezi ozdobně sestříhanými keři divoce vlály vášnivé pískovcové sochy.

„Ty skulptury představují postavy z vílí mytologie?“ Rukou volným gestem obsáhla umělecká díla vůkol.

„Ano.“

„Mohl byste mi o nich vyprávět?“

„Nudil bych vás.“

„To nemůžete vědět.“

Zastavil se. Vlnité kadeře ve slunečních paprscích zářily. I oči měl jasně zlaté. Namouduši byl krásný. „Máte pravdu. Ve skutečnosti bych se otravoval já sám.“

Rozesmála se. „V tom případě, proč se tu ještě zdržujeme?“

Skrz tepanou bránu sestoupili do ornamentálních zahrad v plném květu. Pestrobarevné koberce přetékały ze záhonů na cestičky. Zahradníkův vkus a um poskládal rozmanitou mozaiku vysokých i nízkých rostlin, výrazných i pastelových odstínů.

„Povila vás královna Elytrigie,“ zopakovala fakta. „Kdo je potom vaším otcem?“

„Záludný dotaz. Nejspíš to neví ani ona sama.“

„Uch,“ uniklo jí.

Zavrtěl hlavou. „Na máti neplatí žádné etické či mravní normy. Touhu po moci nadřadila všem ostatním potřebám. Soudím, že i moje existence je důsledkem ryze pragmatické snahy co nejpevněji ovládnout nejurozenější muže vílího rodu.“

„Může jím být pan Armadal?“

„Jistěže. Mně se ta představa líbí, proto tady tak často pobývám. On je podle mého naopak poněkud rozčarován.“

„To nedává smysl. Pokud jste jeho synem, střílel by do vlastních řad. Pokud nikoli, na vašich vylomeninách nezáleží. Každopádně vás má velmi rád.“

„Tak to ani omylem.“ Pro potvrzení slov urputně zavrtěl hlavou. „Nepleťte si zdvořilost s emocemi. Arm je příliš starý na jakékoli citové vzplanutí, věřte mi.“

„A vy?“ vyklouzlo jí.

Obočí mu vylétlo až k nebi. „Nejste poněkud drzá?“

„To je ta výhoda rozsudku smrti. Už vás horší věc potkat nemůže. Rázem získáte svobodu volně vypouštět všechno, co vám slina na jazyk přinese. Takže kolik je vám let?“

„Jak by se vám líbilo, kdybych se zeptal já?“

„Mně je devatenáct.“

Povzdechl si. „Dobrá. Jsem mnohem starší než vy, ale ani zdaleka tak věkovitý jako Arm. Stačí?“

„Když už o tom mluvíme, vypadá velmi zachovale, že?“

Zavrtěl hlavou. „Smysl pro humor je velmi zapeklitá lidská úchyłka.“

Prošli spodní tepanou bránou s ozdobnými sloupky.

„Tento vchod hlídá kdo?“ zajímala se.

„Ach, nikdo! Nevzpomínám si, že by kdy v historii někdo zaútočil na Armovo sídlo. Jeho nulová ctižádost a bláznivá posedlost uměním z něj činí podivína a dokonale ho chrání.“

Na plochu okrasných jehličnanů plynule navazoval třešňový sad, v němž začínaly dozrávat plody. Museli překročit po nízkém můstku divokou říčku, která obtékala celý palác. Pokračovali mezi ovocnými stromy.

„Vyptáváte se mě, ale já nejsem ničím zajímavý. Co vy a vaše rodina? Máte bratry, že?“

Veškerá veselost ji opustila. „Ano. Ciaran byl velmi nešťastný z mého... osudu.“ Odmlčela se. „Naše rodina totiž, ehm, stejně jako všechny ostatní,“ dodala rychle, „má s vílami špatné zkušenosti. Když jsem byla opravdu maličká, přijela královna na naše sídlo. Zalíbil se jí můj

nejstarší bratr. Odvezla si ho s sebou. Už jsme ho nikdy neviděli. Matka tu ztrátu... neunesla. Od její smrti se otec jedinkrát neusmál.“

Zvedl se vítr. Mlčky kráčeli po louce k blízkému hájku. Serafína pomyslně tloukla hlavou o zeď. Příhoda s Branem jí sice vyskočila na mysl jako první, nebyla však rozhodně nejvhodnější. Navíc pro ztraceného sourozence nikdy netruchlila, protože si ho vůbec nepamatovala.

„Já se omlouvám,“ pokusila se zvrátit směr konverzace, ale on ji rychle přerušil: „Proč?“

Vykulila oči. „Nerozumím otázce.“

Ve vlasech mu stále hrálo světlo, ale oči podivně ztemněly. „Mimochodem myslím, že matka uvedla vašeho bratra ke dvoru. Teď když znám vás, vybavuji si, že se v jejím okolí pohybuje mladík, jenž je vám hodně podobný. Nezapomněla jej. Udělala z něj vílu a svého milence.“

Zalapala po dechu. „To lze? Totiž přeměnit člověka v bytost vašeho rodu?“

„Jistěže. Všechno jde, když se chce.“

„Ehm, takže i přeprat draka?“

Zadíval se do dále a pak se nadechl k odpovědi. Serafína nadskočila zděšením, když se náhle bezmocně zkroutil v divokém záchvatu kašle. Dusil se. Nedokázal vůbec stát na nohou. Klesl na kolena, nemohl se nadechnout. Serafína zpanikařila.

„Propána, mohu vám nějak pomoci?“ vyjekla.

„Musíme rychle odsud,“ vyřázel sípavě mezi jednotlivými záchvaty. Podepřela ho a pomohla mu nahoru. Zatraceně, byl to chlap jako hora. Otočili se a potáceli pryč.

Až po překročení říčky se Azdar uklidnil. Celý roztřesený zamířil do kamenného altánu mezi zeravy a tam se sesunul na sedátko. Zůstala stát.

„Jste nemocný?“ starala se.

Zvedl oči. Po přestálé krizi nebylo náhle ani památky. „Vy jste se o mě strachovala?“

„Ovšem. Vždyť jste nemohl dýchat. Co se vám stalo?“ Unaveně se posadila vedle něj.

Otráveně zavrtěl hlavou. „Moje chyba. Zapomněl jsem, že v tuto část roku nesmím chodit k tomu hájku. Navíc před časem přšlo. Úplně jsem ty záležitosti pustil z hlavy.“

„Nějaká kouzla?“ zašeptala.

Podíval se na ni poněkud přezíravě. „Ne. Jsem prostě alergický na lipový květ. A nastal jejich čas. Mimochodem vysvětlíte vy mně, proč jste tak milá? Jsem vám protivný a víly obecně nenávidíte. Ani v jedné z těch věcí se vám nedivím. Arm mi dal za úkol, abych se o vás postaral, a já se toho děsil. A zatím jsem strávil nejhezčí den za neuvěřitelně dlouhou dobu.“

„Já... Poradili mi, abych získala vaši přízeň. Prý jste jediný, kdo může draka zvládnout.“

Seděli naproti sobě ve stínu stříšky. Pozoroval zkoumavě každý rys jejího obličeje.